

Nepalezen in Libië

Zaterdag 26 februari zijn de eerste 62 Nepalezen via het vliegveld van Alexandrië naar Nepal teruggekeerd. Zij waren tewerkgesteld bij bouwprojecten in het Libische Dema, een zwaar getroffen havenstadje en konden met behulp van de Nepalese ambassade in Caïro vluchten. Volgens de officiële kanalen zijn duizenden Nepalezen in Libië werkzaam, maar het is ook bekend dat vele honderden, zo niet duizenden Nepalezen Libië op een illegale wijze zijn binnengekomen.

Er heerst grote onrust in de Arabische wereld en juist in dit deel van de wereld zijn meer dan een miljoen Nepalezen, al dan niet legaal, werkzaam. Velen gaan een zeer ongewisse, mogelijk zelfs gevaarlijke toekomst tegemoet. Het volgende menselijke drama dat dan boven de horizon uit komt kijken, is dat de deviezenstroom van deze gigantische hoeveelheden Nepalese gastarbeiders naar hun families in Nepal geheel dan wel gedeeltelijk opdroogt, waardoor de achterblijvers, naast de zorgen voor hun familieleden in dit deel van de wereld, de realiteit van de bittere armoede onder ogen moeten gaan zien.

Rummi-studeren

De resultaten van het tweede tentamen heeft u vorige maand in de januari nieuwsbrief kunnen lezen en nu gaat ieders aandacht naar het overgangsexamen voor het nieuwe schooljaar, dat in Nepal medio april aanvangt. In Nepal worden de overgangsexamens naar Grade 9 onder regeringstoezicht gecontroleerd. In ons tehuis staan Aamush en Sanam dit jaar voor deze opgave. Helaas moeten zij voor Grade 9 verhuizen naar een andere school, omdat Janak's school t.m. Grade 8 opleidt. Om er zeker van te zijn dat beiden voor het overgangsexamen slagen, gaan zij 's morgens één uur eerder naar school voor wat extra lessen en 's middags thuis worden zij geholpen door Aayuk en Mana die afgelopen schooljaar overgeplaatst zijn naar Grade 9. In het tehuis helpen alle

oudere kinderen de jongeren met het maken van hun huiswerk. Zo wordt iedereen met huiswerk door iedereen geholpen. Ook Suzet, onze huidige vrijwilligster, draagt haar steentje bij en helpt vooral de 3 jongste kinderen, Sonam, Melina en Aasha van Grade 3 met het leren van de tafels en om hun aandacht bij het huiswerk te houden, maakt Suzet gebruik van het Rummikub spel. De cijfers spreken natuurlijk voor zich zelf en Suzet heeft de tekens x en = gemaakt. De Rummikub stenen worden op de grond uitgespreid en spelenderwijs stellen de 3 kinderen, geholpen door Suzet, met de stenen eigen rekenopgaven samen, dus bijvoorbeeld $6 \times 4 = ?$, die steeds door één van de 3 beantwoord moet worden. De kinderen vinden dit heel leuk, het spreekt ze erg aan en niemand die zich realiseert dat ze door dit spel huiswerk aan het maken zijn.

V.l.n.r. Sonam, Melina en Aasha rummikubben
huiswerk maken

Openlucht tandarts

Janak had geregeld dat er een tandarts op school zou komen om alle kinderen aan een gratis onderzoek te onderwerpen. Verdere behandelingen zouden dan in hun privé praktijk plaatsvinden, waarvoor dan wel betaald moest worden, dus vermoedelijk zal het een vorm van klantenbinding geweest zijn. Veel kinderen durfden de confrontatie met de tandarts niet aan, maar vrijwilligster Suzet zorgde er voor dat alle bewoners van het Langtang Children Home wel op controle gingen. Uitzonderingen waren "vader" Janak,

volgens zeggen "pas geweest" en "moeder" Pushpa, die ruitelijk toegaf dat ze bang was. De "behandelkamer" was het schoolplein, schoolbanken werden als behandelstoel gebruikt of als werktafel waarop het instrumentarium werd gesteriliseerd. De kinderen moesten zich net als in een ziekenhuis inschrijven, kregen een formulier met naam en leeftijd en konden daarna op een bank plaats nemen, wachtend op hun beurt. Met hulp van een lampje op het voorhoofd controleerden de tandartsen de gebitten, was een soort lopende band controle. De tandartsen droegen wel een mondkapje, maar geen handschoenen. De één had een witte jas, de ander droeg gewoon zijn jack. Voor de meeste kinderen was dit de eerste gebitscontrole, dus veel waren toch wel wat nerveus voor het onbekende. Op het formulier werd aangetekend welke vervolgbehandelingen noodzakelijk waren. Viel eigenlijk een beetje tegen, want 12 van onze kinderen hadden een aantekening op hun formulier, variërend van vullingen tot het trekken van een tand of kies en 3 kinderen zouden een beugel moeten gaan dragen. Afsproken is dat alle noodzakelijke tandheelkundige behandelingen uitgevoerd worden, maar dat we eerst een prijsopgave van de beugels wensen, omdat die in Holland nogal prijzig zijn.

Ganesh en Sukra in hun slachtofferrol op de behandelbank

En toen was het zo ver

Het moest er van komen en Pushpa, Suzet met 11 kinderen gingen naar de tandartsenkliniek. Omdat het de 1^e keer voor de kinderen was en om latere trauma's te voorkomen hadden we Pushpa wel aangeraden een goede tandarts uit te zoeken. Om geld uit te

sparen ging men met een busje. Mooie vraag voor een quiz op Nederlandse TV, hoeveel passagiers kunnen er in een Toyota busje? 8, 12, 16? Allemaal fout! Terwijl er al 11 passagiers in het busje zaten, stapte Pushpa spontaan in en de overige 12 volgden gedwee. Later stapte er nog een man en een jongen in en verderop, nu wel onder protest, een vrouw. Juiste antwoord is dus 27 en dat is na 15 minuten in een file in de brandende zon stil gestaan te hebben, geen pretje, vooral niet nadat een van onze meiden misselijk werd en over moest geven. De kliniek zag er netjes en hygiënisch uit, met praktisch dezelfde apparatuur als bij ons, een verademing na de openlucht voorstelling, zie elders in de nieuwsbrief. Wel ging het vullen anders. De tandarts rolde een klodder vulling op haar hand en smeerde toen het gat dicht!?! Bij Melina moest een tand getrokken worden en kreeg eerst een verdoving, maar gilte zo hard dat de tandarts van verdere behandeling af moest zien. Het was erg gehorig in de kliniek en nadat Melina weer terug kwam in de wachtkamer, liep haar vriendinnetje Aasha met knikkende knieën naar de behandelkamer. Mamata moest een eerste behandeling i.v.m. een wortelkanaalbehandeling ondergaan en zal nog een paar keer terug moeten keren.

Alle noodzakelijke tandarts handelingen zijn nu gedurende 2 dagen uitgevoerd en we hadden veel geluk, want na de laatste patiënt viel de elektriciteit uit en werkte geen van de apparaten meer. Nu zijn alleen nog de beugelklantjes aan de beurt, maar eerst moeten we een kostenopgave hebben, want dat zal wel een kostbare zaak worden.

Ramesh op de behandelstoel, overgeleverd aan de tandarts

Spelletjesdag

Op school werd een spelletjesdag georganiseerd en vrijwilligster Suzet had het er maar druk mee. Er moest het e.e.a. worden voorbereid en aan de leerkrachten worden uitgelegd én er moesten enigszins gelijke teams samengesteld worden, rekening houdende met leeftijd en m/v. Wat opviel was dat onze oudere jongens en meisjes het vanzelfsprekend vinden om jongeren te helpen, omdat zij dat ook al jaren in het tehuis gewend zijn. Het touwtrekken viel erg in de smaak. Er vielen ook een paar "gewonden" met "brandwonden" door het snijden van het touw of een pijnlijke vinger, maar dan werd er gezocht naar een sjaal of een zakdoek die om de handen gebonden werd om zo meer grip te hebben. Stelletje fanatiekelingen!

Ook het geknoei met water was weer "in". Of met een volle beker een bepaald parcours afleggen of het langst je hoofd onder water weten te houden.

Wat ook erg leuk was om iets in een plastic zak te stoppen en door voelen raden wat

erin gestopt was. Zoals jullie aan de zakken kunnen zien, kwamen die niet Nepal.

Geduld is een schone zaak

Op 23 februari hebben Pushpa en Suzet één van de jongens, Sagar, meegenomen naar een ziekenhuis om hem daar door een orthopeed te laten onderzoeken. Sagar loopt nl erg met zijn voeten naar binnen en het vermoeden bestaat dat hij daar later veel last van zal krijgen. In het ziekenhuis werd meegedeeld dat de orthopeed er toevallig niet was en dat men de dag erop het nog maar een keer moest proberen. Het is Nepal, dus het zij zo.

Volgende dag weer naar het ziekenhuis, de orthopeed was er nu wel, maar niet zo geïnteresseerd en was de mening toegedaan dat geen onmiddellijke actie nodig was. Na hem gewezen te hebben op de manier waarop de schoenen waren uitgelopen en de vreemde stand van de botten rond de enkels van Sagar, werden we verwezen naar een ander ziekenhuis, omdat hij geen apparatuur had om dit probleem te onderzoeken.

Wordt vervolgd in de maart nieuwsbrief.

Mijlpaal

Tijdens haar 1^e verblijf in Nepal publiceerde het "Brabants Dagblad" een artikel over Marloes en haar activiteiten in het weeshuis, haar ervaringen met de kinderen en dat in Nepal vanzelfsprekende dingen niet zo vanzelfsprekend zijn. Dat leverde niet alleen leuke reacties op, maar ook donatiegelden om de kinderen van het weeshuis noodzakelijke hulp te kunnen bieden. Wat voorbeelden. Twee kinderen werden in een ziekenhuis behandeld i.v.m. een zeer ernstige ooginfectie. Stapelbedden en beddengoed werden

gekocht omdat de kinderen gewoon op het beton sliepen. Voor de kinderen die geen schoenen hadden, werden schoenen gekocht, waar nodig kleding. Handdoeken werden gekocht, in het hele huis was geen enkele handdoek, na het wassen moest je je in de buitenlucht maar droog laten waaien. Er werd afwisselender en gezonder gegeten. Kinderen boven de 6 jaren werden naar school gestuurd, enz. Het 2^e artikel in het "Brabants Dagblad" betrefte de terugreis van Marloes met als titel "ik zat de hele weg naar huis te janken" en toen al had Marloes besloten terug naar Nepal te gaan.

Voordat Marloes voor de 2^e maal als vrijwilligster naar Nepal vertrok, bracht ze eerst een bezoek aan de redactie van "De Maasroute", een regionaal huis-aan-huis blad in de Brabantse Langstraat met het verzoek om zo en dan een artikel te mogen publiceren over haar belevenissen, met daarin een verzoek haar te sponsoren. Op 1 september 2005 publiceerde "De Maasroute" het eerste artikel over Marloes en haar activiteiten in Nepal onder de titel "Weesjes helpen in Nepal". Na dit 1^e artikel, volgde het 2^e, het 3^e, het 4^e enz. en in de editie van 3 maart 2011 is het 250^e artikel over het Langtang Children Home in "De Maasroute" gepubliceerd. Om iedereen, redactieleden, het lezerspubliek van "De Maasroute" en de donoren te bedanken, staat op de laatste pagina een groet van alle bewoners van het Langtang Children Home. De kinderen hebben deze wens zelf gemaakt, elk kind mocht één letter op een vel papier tekenen en inkleuren, zie hieronder.

Verplicht kappersbezoek

Hebben Nederlandse leerkrachten soms weinig invloed op de leerlingen, in Nepal

ligt dat toch anders. Voordat de school begint is het verzamelen op het schoolplein, waarbij de leerlingen per klas netjes achter elkaar in de rij staan. Leerkrachten lopen door de rijen heen om te controleren dat iedereen keurig in de rij staat, zijn of haar uniform schoon is, schoenen glimmend gepoetst zijn en dat de jongenslokken niet te uitbundig zijn. Mochten de éénzijdig opgelegde normen, t.w. netjes en kort geknipt, worden overschreden, dan bepaalt de leerkracht ter plekke of actie genomen dient te worden. Omdat ook Nepalese jongens graag hun haren wat langer willen laten groeien, al dan niet voorzien van wat vette olie om het diepzwarte haar te laten glimmen dan wel in de juiste vorm te kunnen duwen, is regelmatige correctie helaas onvermijdelijk.

Vrijwilligster Suzet had de ondankbare taak onze jongens te begeleiden. Naar de kapper dus en met gevoel van understatement, hier waren de jongens niet blij mee. Bijvoorbeeld, Ramesh is super trots op zijn haar, wat ook mag, want hij heeft prachtig mooi dik zwart haar, maar de schaar ging erin en hij vond het maar niets. Zelfde gold voor alle andere jongens die nadien in de stoelen plaats namen. Koen Twilt maakt in Nepal ook gebruik van deze kapper. Zijn haar en baard worden geknipt, waarnodig bijgeschoren, hij krijgt een uitgebreide hoofdmassage, schouders, rug, borst, armen en vingers worden gemasseerd en daarvoor betaalt hij 80 cent. Koen heeft deze prijs met zijn vaste kapper in Nederland besproken, maar die zag er geen aanleiding in om hun Nederlandse prijslijst dienovereenkomstig aan te passen.

Op achterste rij in het midden een breed lachende Ramesh, zich niet volledig

realiserend dat straks bij hem ook de
schaar erin gaat.

Update uitbreiding

Het zoeken naar nieuwe bewoning is
begonnen. Er zijn bij veel mensen in de wijk
vragen uitgezet, we hebben een
advertentie in de krant gezet, maar nog
niet gevonden wat wij zoeken. Om
iedereen, totaal 36 kinderen, waarvan 12
met een beperking, plaats in een huiselijke
omgeving te kunnen aanbieden, moet je
heel wat zoekwerk verrichten, er zijn hier
geen vastgoedmakelaars waar je met je
vragen terecht kunt. De grote woningen
worden veelal door volledige families, van
grootouders tot kleinkinderen, inclusief
ooms en tantes bewoond, maar wij
zoeken wel een **leeg** huis. Een ander
probleem is dat men soms bang is hun
eigendom aan een tehuis met 36 kinderen
te verhuren.

Wel kregen wij een huis aangeboden dat
4x de huidige huur was en dat was ook
niet de bedoeling, maar we zoeken voort.

HELPEN?

Het Langtang Children Home is volledig
van sponsors afhankelijk. Donaties zijn
welkom op rek. nr 1259.42.656 t.n.v.
Stichting Langtang Children Home te
Kaatsheuvel. Voor verdere info kijk op de
website www.langtangchildrenhome.nl of
stuur een mail naar:

langtangchildrenhome@hotmail.com

De Stichting is door de Belastingdienst
erkend als een Goed Doel, waardoor
donaties, afhankelijk van de gestelde
limieten, aftrekbaar zijn van de Inkomsten-
of Vennootschapsbelasting.

Namaste

